

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 168.

Femte Session.

51de Møde.

Tirsdagen den 13de December.

(Fortf.)

J. A. Hansen: Jeg maa tilstaae, at jeg er bleven ganske overrasket ved den Bending, Forhandlingerne denne Gang have taget om denne Overtidsparagraf. Jeg forstaaer Spørgsmaalet, om denne Paragraf bør vedtages, eller ikke, aldeles som jeg forstod det, da den behandlede ved den Finantslov, som glæbder for indværende Finantsaar, og jeg var kommen her i Salen idag med den Forventning, at Finantsministeren, dersom han fremdeles vilde sætte sig imod den, vilde motivere sin Modstand med de samme Grunde, hvormed han motiverede den sidst, da der taltes om den. Disse Grunde gav jeg dengang Medhold, og vilde idag igjen have givet dem Medhold og altsaa stemt imod den foreliggende Paragraf. Men jeg skal ikke nægte, at det forekommer mig — jeg vil ikke sige, at det er saa; men det kunde næsten synes saa, — som om den ærede Finantsminister vil gjøre os det umuligt at stemme imod dette Forslag. Det kunde synes, som om han ligefrem lagde an paa at tvinge os til at stemme for denne Paragraf. Hvad han har anført, har havt en saa stærk Virkning paa mig, at, dersom jeg ikke inden Afstemningen maatte faae en Forklaring af den ærede Finantsminister, som kan bortfjerne den Frygt og Uengstelse, som hans Ordtrænger have vaakt hos mig, bliver jeg nødsaget til at stemme for Forslaget. Det forekommer mig, at der her ikke er Spørgsmaal om, Finantsministeren har rettet Bebrejdelser eller Klager over, at Folkethinget er gaaet Krigsministerens Budget for nær; saadanne Bebrejdelser eller Klager skulle ikke have nogen Ind-

flydelse paa min Afstemning, i det nærværende Spørgsmaal, om de ogsaa fra den ærede Ministers Side havde været nok saa stærke, men istedetfor saadanne Bebrejdelser og Klager, som han meget rigtig bemærker, at han ikke er kommen med, er han kommen med en ganske „simpel“ Hentydning til, hvad Regjeringen kunde gjøre, men som veier 1000 Gange mere, end de første Bebrejdelser mod os kunne veie. Han har, dersom jeg ikke har opfattet ham urigtigt, udtalt, at de Summer, som ere nægtede paa Krigsministeriets Budget, kan og vil Regjeringen, da den anseer sig brøstholden ved den skete Bevilling her, tage af de andre Landsdeles Finantser, og han har yttret, at det var ganske vist, at han, saalænge de nærværende Forfatningsforhold bestode, ikke kunde fra Kongeriget Danmark faae nogen Andeel godtgjort af disse Penge, som han saaledes forlods tog ud af Hertugdømmernes Finantskasse, men, har han sagt, under fremtidige forandrede Forfatningsforhold vilde han kunne komme til ad den Vej at faae disse Penge, tilbagebetalt fra Kongeriget Danmark. Saaledes har jeg opfattet den ærede Minister, og, dersom han ikke har udtalt sig saaledes, skulde jeg ønske, at han siden vilde berigtige min Misforstaaelse, om jeg er i en saadan. Men, naar man her saaledes trues med, at en lovgivende Magt for det hele Monarchie skulde kunne give Love, som kunde faae en tilbagevirkende Kraft for den Tid, denne lovgivende Forsamling ikke eksisterede, saa seer jeg slet ikke, hvor Grændsen er. Naar en saadan lovgivende Magt kunde gives tilbagevirkende Kraft for Finantsspørgsmaal, kunde den jo gaae langt videre end til at faae de 200,000 Rbd. godtgjorte, hvormed Tælen her var. Men, kunde